

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΗΕΜΙΗΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή έτησία και προπληρωτία, εν 'Αθήναις, δραχμαί 10. — 'Εν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμαί 11. — 'Εξωτερικῶ φράγκα χρυσᾶ 15. — Δ καταχωρήσεις κατ' ἀποκοπήν. — Γραφεῖον κάτωθεν τῆς Διαιτησίας. — Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 10

Διευθυντής ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ Διαχειριστής

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΤΟΣ V'

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 14 Φεβρουαρίου 1888, ΚΥΡΙΑΚΗ,

ΑΡΙΘ. 27

ΠΟΙΑ Ν'ΑΝΑΙ

Ποιά ν'αναι τούτη 'πού γελαῖ
γελαῖ, γελαῖ, γελαῖ, γελαῖ,
Κι' ἀπό ψίλλα και χαμηλά
Μέσ' στην 'Αθήνα ροβολᾷ
Παράξενα ντυμένη
Κουδούνια φορτωμένη
Κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ παρακυλᾷ
'Σάν ν'αναι μεθυσμένη;

Ποιά εἶναι τούτη 'πού χαλαῖ
χαλαῖ, χαλαῖ, χαλαῖ, χαλαῖ,
Χαλαῖ τὸν κόσμον με τρελλά
Τρελλά τραγουδιὰ τραλαλά
Χωρὶς βρυσιὰ καμμία
'Απ' τὴν 'Αστυνομία
Και μέσ' στους δρόμους μας κυλᾷ
Παντοῦ τὴν εὐθυμία;

Ποιά εἶναι τούτη πού ζουρλά
ζουρλά, ζουρλά, ζουρλά, ζουρλά,
Τὸ πρόσωπό της ἀμολᾷ
Και ξένο πρόσωπο κολλᾷ
Στῆ-φυσικὴ μορφή της
Και μέσ' ἀπ' τὴν πομπή της
Πομπαιὶς δικαίς μας περγελαῖ
'Η τρελλοδύναμί της;

Εἶν' ἡ ἀπόκριθα, τρελλά,
Τρελλά, τρελλά, τρελλά, τρελλά,
Ποῦ γλώσσ' ἄλλοιότικη λαλεῖ
Γιατὶ ἀλήθειαις μᾶς μιλεῖ
Και μέσ' ἀπ' τὴν ψευτιά της...
Μ' ἀπ' τὸ μασκάρεμά της
Πέρνονε μάθημα πολλοὶ
Ταμένοι στ' ὄνομά της.

Ῥαμπαγᾶς.

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΜΑΣ

Τὰ πράγματα εἶναι σοῦαρά. Ἐν μέσω τῆς φαιδρότητος τῶν ἀπόκρεω, ὡς βόμβα, ἐνέσκηψεν ἡ εἰδήσις ὅτι μετὰ ἓνα μῆνα θὰ γείνη ἐπιθεώρησις τῶν στρατιωτικῶν ἡμῶν δυνάμεων, περὶ ἧς ὁσονοῦπω ἐκδίδεται καὶ τὸ σχετικὸν βασιλικὸν διάταγμα. Τὸ διάβημα τοῦτο θεωρεῖται παρὰ τῶν ὑψηλῶν πολιτικῶν κύκλων ὡς ἀπάντησις εἰς τὰ περὶ στρατιωτικῶν παρασκευῶν μέτρα τῆς Ῥωσσίας καὶ τὰ εὐρωπαϊκὰ χρηματιστήρια ἤρχισαν ἤδη νὰ ἐπιρραζώνται ἐκ τῆς εἰδήσεως ταύτης, ἥτις θ' αὐξήσῃ βεβαίως τὸν πυρετὸν μεθ' οὗ οἱ Βούλγαροι ἐργάζονται ὅπως ὤσιν ἔτοιμοι, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον κατὰ τὸ ἔαρ.

**

Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ὁ Μάρτιος θὰ μᾶς εὔρη και ἡμᾶς, ἀν' ὅχι ἔτοιμοι, ἀλλὰ γνωρίζοντας τοῦλάχιστον τὰς δυνάμεις ἡμῶν και δυναμένους νὰ σκερθῶμεν ἂν πρέπη νὰ ἐπιβίλωμεν μᾶλλον ἢ νὰ δεχθῶμεν ὑποστήριξιν.

Ἡ ἐγκεφαλονωτιαία μνηιγγίτις, περὶ ἧς τοσοῦτος θόρυθος ἐγένετο ὑπὸ σπουδαίων συναδέλφων δὲν ἐβλαψε παντάπασιν τὰ στελέχη τοῦ στρατοῦ ἡμῶν, εἰς ᾧ κυρίως ἐγκεῖται νῦν ἡ δύναμις ἡμῶν και ἐν ὥρᾳ πολέμου δυνάμεθα νὰ παρατάξωμεν, χωρὶς νὰ στενοχωρηθῶμεν, πέντε χιλιάδας ἀξιωματικῶν και ὑπαξιωματικῶν μετὰ τριακοσίων και ἐπέκεινα στρατιωτῶν. Τὸ φρόνημα τοῦ στρατοῦ εἶναι πάντοτε ἀκμαῖον οἱ νεοσύλλεκτοι ἡμῶν ἤρχισαν νὰ συνηθίζουσι εἰς τὴν σκληραγωγίαν, και μολοντί δὲν συνῆψαν εἰσέτι μεγάλας μάχας κατὰ τῶν φύλλων, κορέων και φθειρῶν, φαίνονται ὡς ἄνδρες μαχιμώτατοι, πρόθυμοι νὰ χύσωσι τὸ αἷμά των ἐν ἀίματηραῖς συμπλοκαῖς ᾧ εἶναι κεκλημένοι νὰ συγκροτήσωσι κατὰ τῶν τριῶν τούτων δυνάμεων, ἅμα ἡ ἀνοιξὶς δώσῃ τὸ σύνθημα τοῦ πολέμου.

**

Εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν αὐτὴν τῶν στρατιωτικῶν ἡμῶν δυνάμεων λέγεται ὅτι θὰ παρευρεθοῦν και πολλοὶ ἀνώτεροι στρατιωτικοὶ ξένων δυνάμεων ἀπεσταλέμενοι. Δὲν εἶναι δὲ ἀμφιβολία ὅτι θὰ κάμωμεν εἰς αὐτοὺς τὴν καλλίτερη φιγούρα.

Ῥωμῆός.

Ο ΛΙΜΗΝ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ.

Ἄνταποκριτὴς ἐκ Πατρῶν ἐμβαθύνει εἰς τὸ ζήτημα τῆς βρωμοδουλείας αὐτῆς μᾶς ὑπεσχέθη πολλὰς ἐνδιαφερούσας περὶ αὐτῆς λεπτομερείας τὰς ἑποίας ἀναμένομεν.

Η ΑΥΣΤΡΙΑ ΥΠΟ ΑΛΩΠΕΚΗΝ

Πολλὰ ἐνθαρρυντικὰ ὑπὲρ τῆς αὐστριακῆς πολιτικῆς μᾶς ἔψαλλεν ἐδῶ ὁ κ. Δρούμπα. Τὸ νοτιτιμώτερον ὄλων ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶπε περὶ τῆς Μακεδονίας τῆς πατρίδος του, ὅτι δηλαδὴ ἡ ἄλλη πατρίς του Αὐστρία δὲν μελετᾷ εἰμὴ τὴν ἐμπορικὴν αὐτῆς κατάκτησιν. Μὲ ἄλλους λόγους ἐννοεῖ νὰ μᾶς τὴν πάρῃ ἐμπορικῶ τῷ τρόπῳ, καθὼς ἐπῆραν ἄλλοτε οἱ Ἄγγλοι τὴν Ἰνδικήν.

Ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα, κύριε Δρούμπα ;

Ἵσα κι' ἄν μᾶς πῆς κὴρ Δρούμπα
Δὲν θὰ γείνη τέτοια τούμπα !

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ

I

Ἄποκρηα ! τὴ φτώχεια μᾶς ὁ πλοῦτος μασκαρεύει
Κι' ὅπου φτωχὸς πρὸ μασκαρᾶς ἐκείνινε βραδέυει.

II

Καὶ δίχως τὴν ἀπόκρηα, πολλοὶ γιὰ προσωπίδα
Ἵλοχρονῆς ἴστο πρόσωπο περνοῦνε τὴν πατρίδα.

III

Ὁ σὲρ Τρικουπῆς ἴστην παχειὰ βροσχὴ τῆς ἐξουσίας
Τὸν στόμαχον αὐτοῦ πληρῶν ἐκ τῆς φορολογίας
Καὶ ἴστο μεγαλοβδόμαδο ἀπόκρηα θὰ κάνη
Καὶ σὺ, μέσ' ἴστην Ἄποκρηα νηστεύεις Δηλιγεάννη

IV

Ἄ ! σὲ γνωρίζω εἶσαι σὺ μὲ τὸ μακρὸν λαιμὸν
Σὺ ποῦ βαστᾶς ἀπόκρηα αἰώνια μαζῆ μᾶς
Τὴ μάσκα σου δὲ σκιάζομαι, τὴ συχνοπολεμῶ
Μὰ ζένη βδέλλα πιάσθηκες γερὰ ἴπο τὸ βυζὶ μᾶς.

V

Τοὺς σταύλους τοὺς βασιλικοὺς διαλέγ' ἡ βασιλεία
Καὶ καμαρόνει ἀπὸ ἑκεί τὴν κάθε μᾶς παράτα
Ἄπο τ' ἀχούρι τῆς κυττᾶ, μὲ μάτια κρύα, κρύα,
Πιτάφιο κι' ἀνάστασι, γιορτὴ καὶ μασκαράτα.

Τραμποῦκος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἄνοιξι καὶ παπάδες. — Τώρα τὴν ἀνοιξιν ἡ φύσις ὅλη πληροῦται σφρίγγου, ὄργᾳ πρὸς παραγωγὴν νέας ζωῆς. Ἄπο τῆς λεύκης μέχρι τοῦ χαμαιμήλου, ἀπὸ τοῦ ἐλέφαντος μέχρι τοῦ κώνωπος, ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου μέχρι τοῦ γαιδάρου, ὅλα τὰ ὄντα αἰσθάνονται τὸν προορισμὸν αὐτῶν καὶ ἐργάζονται ὑπὲρ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τοῦ εἶδους των. Τοῦ φυσικοῦ τούτου νόμου αἱ ἐξαιρέσεις εἶναι ὀλίγαι προερχόμεναι καὶ αὐταὶ ἢ ἐξ ἀνωτέρας βίας ἢ ἐκ φυσικῆς ἀνικανότητος. Τὴν τοιαύτην τῆς ἀνοιξέως ἐπίδρασιν δὲν ἠδύναντο νὰ διαφύγωσιν οἱ παπάδες ἡμῶν ἀρτιμελεῖς ὄντες καὶ αὐτοὶ καὶ τὰς κῦτάς ἔχοντες ὀρμᾶς μετὰ τῶν ἐπιλοίπων ἀνδρῶν. Τὸ βᾶσον δὲν ἔχει τὴν δύναμιν ἣν ἔχει ἡ ψαλὶς ἥτις μεταβάλλει εἰς ἀδραστὴ φρουρὸν χανουμισσῶν τὸν σφριγγῶν Νουβῶν τῆς Ἀφρικῆς, καὶ εἰς κωθρὸν καπὸν τὸν πλέον ὀρνιθομανῆ κόκορον. Δὲν ἔχει δὲ κανεὶς σήμερον τὴν μοναδικὴν αὐταπαρνησίαν τοῦ Ὄριγένους ἐκείνου, ὅστις, διὰ ν' ἀπαλλαγῆ τῆς σαρκικῆς

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

ἸΗ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετῴφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ἄλλως δὲ ἂν ὁ Ρουστὲμ ἦτο αὐστηρὸς ἀλλὰ δίκαιος σύζυγος, ἦτο ταῦτοχρόνως πατὴρ μέχρις ἀδυναμίας τρέφων στοργὴν πρὸς τὰ τέκνα του καὶ πατὴρ ἀγαπῶν περιπαθῶς τὰ τέκνα του ποτὲ δὲν εἶναι ὄλιγος διόλου κακὸς ἄνθρωπος.

Κατ' ἐκεῖνο τὸ ἐσπέρας, ὁ πασσᾶς οὗτος, ὁ τόσῳ δίκαιος πρὸς τοὺς ἐξ ἄμφοτέρων τῶν φύλων ὑποδεεστέρους αὐτοῦ, ὁ μετὰ τόσης στοργῆς ἀγαπῶν τοὺς υἱοὺς του, ἔτυχε νὰ ἦναι ἱκανῶς δύσθυμος.

Τὸ πρῶτ' εἶχε διαποχαγματευθῆ ὑποθέσεις αἱ ὅποιαι δὲν ἐτράπησαν κλιτὴν ὁδόν, καθὼς αὐτὸς ἤθελε, καὶ καθ' ἣν στιγ-

μὴν ἦτο ἔτοιμος νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ χαρέμι του, διὰ ν' ἀναπαυθῆ καὶ νὰ λησμονήσῃ τὰς μερίμνας του, τῷ συνέβη ἀπροσδοκίτως δυσάρεστον τι, ὅπερ ἦτο ἠναγκασμένος ν' ἀνακοινώσῃ εἰς ὄλον τὸ προσωπικὸν τοῦ οἴκου αὐτοῦ.

Αἱ γυναῖκες του ἀνέγνωσαν ἀμέσως ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ ὅτι ἤρχετο μὲ διαθέσεις παρὰ τὸ σῦνηθες δυσμενεῖς, καὶ τοῦτο μόνον ἤρκεσεν ὅπως ἀπακατασταθῆ ἡ τάξις κατὰ τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ.

Τὸ κουρμπάτσι ἔπεσεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Φατιμέ, ἡ Βάγια ἐσιώπησεν, ἡ Ζαϊδὲ καὶ αὐτὴ ἔτι ἡ Μπεσμέ ἀνηγήθησαν, ἐνῶ ἡ δυστυχὴς Μαλκούμ, τρέμουσα εἰσέει ὅλη, ἐκρύπτετο ὀπισθεν τῶν ὁμοδούλων αὐτῆς.

Ὁ δὲ Μπεσῆρ ἔπεσεν ἀμέσως εἰς τὰ τέσσαρα καὶ ἐξετέλει ἀλλεπαλλήλως δωδεκάδα δουλικῶν χαιρετισμῶν ἐκ τῶν λεγομένων ἐν Τουρκίᾳ τεμενάδων, τύπτων τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ μετώπου.

Μόνος ὁ μικρὸς Ἀλῆς οὐδὲν σήμερον ἔδειξε σεβασμοῦ ἐκφυγῶν τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του, ἐρρίφθη δρομαῖος μετὰ τῶν κνημῶν τοῦ πασσᾶ βᾶλλων κραυγᾶς χαρᾶς.

Ὁ Ρουστὲμ ἀνεσήκωσεν αὐτὸν, τὸν ἐθώπευσεν ἐπὶ στιγμὴν καὶ τὸν ἀπέπεμψεν εἰπὼν αὐτῷ νὰ ὑπάγῃ νὰ παίξῃ μακρύτερα.

Συνήθως ὑπεδέχετο καλλίτερον τὸν μικρὸν αὐτοῦ κληρονόμον, ὁ δὲ ψυχρὸς τρόπος μεθ' οὗ τὸν ἐδέχθη οὐδὲν καλὸν προεμήνυε.

ἦδονῆς, καὶ ν' ἀφοσιωθῆ ὅλος εἰς τὴν διανοητικὴν ἐργασίαν, ὑπεβλήθη ἐκουσίως εἰς τὴν, δι' ἄνδρα, φοβερωτάτην τῶν ἐγχειρήσεων.

Αὐτὴ εἶναι μία μεγαλοφυῆς ἐξαιρέσις. Διότι δευτέρος Ὁριγένης δὲν ὑπῆρξε, καθὼς δὲν ὑπῆρξε δευτέρος Ἅγιος Ἀντώνιος.

Ἄλλ' ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν ἀνοιξιν.

Ἡ φετεινὴ ἀνοιξίς φαίνεται ὅτι θὰ ἦναι ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην πλήρης ὀργασμοῦ καὶ σφρίγγους μεταδοτικοῦ, ἀφοῦ καὶ ἐβδομηθῆτα ἐτῶν παπάδες ἀπὸ τώρα τοὺς ξανανοιόνη!

Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὴν ἔχη τοιαύτην δύναμιν, ἀφοῦ ὁ κυριεύων τοῦ ἔτους αὐτοῦ πλανήτης ἦναι ἡ Ἀφροδίτη; (*Ἴδε ὅλα τὰ Ἡμερολόγια, μηδὲ τοῦ τῶν Κυριῶν ἐξαιρουμένου).

* *

Τὸ ἀνοιξιάτικο ἐπεισόδιον τοῦ Παπᾶ Σκληροῦ εἶναι ἀπὸ τινος τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας.

Δὲν εἶναι πρώτη φορά καθ' ἣν ὁ αἰδέσιμος οὗτος πατὴρ παρέχει σκανδαλωδῆ τροφήν εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων. Ἐνθυμούμεθα ὅτι ἐν τῷ φύλλῳ ἡμῶν τῆς 9 Σεπτεμβρίου (ἂν δὲν ἦτο ἀνοιξίς τότε, ἦτο ἰσημερία, ἦτοι *τρικυμιῶν* ἡμερομηνία) ὁ ἴδιος μᾶς ἔκαμε νὰ γράψωμεν τὸ κατωτέρω πῖφ! πᾶφ! καὶ τὸ κατωτέρω τραγοῦδι, τὸ ὁποῖον εἶχε κάμει *γουρῶρε* τότε καὶ ἐτονίσθη μάλιστα ὑπὸ Κερκυραίων νέων καὶ ἐτραγουδήθη πολὺ, ἡ δὲ *Νορὰ* τότε τὸ ὑπερήρσεν. Ἴδου αὐτὰ.

Ἐξ ἀποφάσεως ὀφειλομένη πλέον εὐγνωμοσύνην εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, διότι κατήντησε συνεργάτης τοῦ Ραμπαγᾶ. Ἴδου ὅτι εἰς αὐτὴν πάλιν χρεωστούμεν τὸ πρῶτον μᾶς Πῖφ! Πᾶφ! σήμερον. Ἀκούσατε τί γράφει ἡ σκανδαλιάρᾳ. Ἄ'Οπου ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ ἁγιασμός δὲν εἶναι ὅλως διόλου ἀκίνδυνος εἰς τὴν οἰκιακὴν ἡσυχίαν.

Ἄ'Ἐν τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου ὁ λεγόμενος Παπᾶ Σκληρός, ὅστις ὅμως, ὡς θὰ φανῆ ἐκ τῶν ὑπετέρων, εἶναι Παπᾶ Μαλακός, μὴ ἀντέχων εἰς οὐδὲνα πειρασμόν, μεταβάς νὰ ἀγιάσῃ εἰς οἰκογενεῖάν τινα κατὰ τὰ Χαιρέτια, νομίζομεν, τὸσον ἐγαητεῦθ ὑπὸ τῆς οἰκοδοσποίνης ὥστε ἀφήσας τὴν ἁγιαστούραν τοῦ ἐξηπλώθη φαρδύς πλατὺς ἐπὶ τῆς κληνῆς καὶ προσεχῆλει κτλ.

Ἄ'Ἡ οἰκοδοσποῖνα ἔρρηξε τὰς φωνάς, εὐρέθη δὲ γέλιτων εἰς ἀνθρακούς; ὅστις παρεβάς ἐμουντζοβρωσε καλὰ καλὰ τὸν παπᾶν, τὸν

ἐξυλοφόρτωσε καλλίτερα καὶ εἶχε σκοπὸν ὅπως τὸν ἦυρε νὰ τὸν ἀπαγάγῃ εἰς τὴν Πλατεῖαν, ἀλλὰ τὸν ἤλεσε καὶ τὸν ἄρρησε.

Ἄ'Τί λέγετε, ἅγιε Μητροπολίτα, καταργουμένον τὸν ἁγιασμόν; Ἄ'Τώρα ἡμεῖς δὲν εἰσεύρομεν ἂν ὁ φίλος πάντοτε τοῦ ἀμαρτωλοῦ Ραμπαγᾶ ἅγιος Μητροπολίτης εἶναι καὶ τὸσον φίλος τῆς Ἀκρόπολεως, ὥστε νὰ εἰσκούσῃ εἰς τὸ πρὶ καταργήσεως τοῦ ἁγιασμοῦ, ἀλλὰ τὴν ἐρωτῶμεν τώρα εἰλικρινῶς τὴν ἐξαδέλφην νὰ μᾶς εἰπῇ δὲν ταιριάζει ὕστερ' ἀπὸ τέτοιο χειροτόνημα καὶ βεζιλίκα νὰ ῥωτήσῃ κανεὶς τὸν παπᾶ: «καὶ πῶς λέμοῦ ὄσκασες;»

Ἄ'Θὰ ταιριάζῃ βέβαια καὶ πολὺ μάλιστα, ἀφοῦ ἐβγήκε καὶ τραγοῦδι πλέον τοῦ παπᾶ, τὸ ὁποῖον καταγίνεται νὰ τονίσῃ ὁ λαός. Ἴδου αὐτό τὸ παραθέτομεν πρὸς χάριν τῶν ἀναγνυστῶν τῆς Ἀκρόπολεως ὡς καρύκειμα τοῦ σκανδαλιάρικου διαφόρου τῆς:

ΠΩΣ ΔΕ ΜΟΥ ΣΚΑΣΕΣ

Ἄ'Ενας παπᾶς, τραγόπαπας, τὴν ἁγιαστούρα παίρνει

Κ' ἕνα πρῶτ', πρωτομηνιά, τὰ σπῆτιχ γύρα φέρνει . . .

Βουτᾶ κλωνί βασιλικὸ συχνὰ στὴν ἁγιαστούρα

Κι' ἀγιάζει μὲ ἀκούραστ' ψαλμωδικὴ μουρμούρα!

Τί κόπος κ' ἴδρωσ! πᾶ! πᾶ! πᾶ!

Καὶ πῶς δὲ μοῦ ὄσκασες παπᾶ! . .

Ἄ'Οπου καμμιά νοικοκυρὰ γυαλίζει νοστιμούλα

Εἴτε κορίτσι τρυφερό, εἴτε νταρντάνα δούλα,

Ἄ'Δσκόνει τὸ μανίκι του, νὰ μὴν τονε μπερδεύῃ,

Καὶ μ' ἄλλον ἐνθουσιασμό τὰ χεῖλιχ τ' ἀναδεύει! . .

Τί πειρασμοὶ! πᾶ! πᾶ! πᾶ! πᾶ!

Καὶ πῶς δὲ μοῦ ὄσκασες, παπᾶ!

Ἄ'Στὴ βόλτ' ἀπάνω, σὲ μιανῆς ἑορίτισσάς του μπαίνει

Πεντάμορφης νοικοκυρᾶς . . . καὶ μ' ἁγιασμό τὴ βραίνει . .

Μὰ κάτω ἀπ' τὸ ῥάσο του, ὁ δαίμονος ξυπνάει,

Ἄ'Ἡ κάλλια, ἀνυπόταχτη, ἡ φύσις τοῦ μιλάει . . .

Κι' ἀνατριχιάζει! . . πᾶ! πᾶ! πᾶ!

Καὶ πῶς δὲ μοῦ ὄσκασες, παπᾶ! . .

Ἄ'Ἐν τούτοις προὔχρησε σοβαρῶς πρὸς τὰς γυναῖκάς του καὶ ἐδέχθη φιλοφρόνως κατὰ τὸ σύνηθες τὴν ἐκδήλωσιν τῆς εὐσεβάστου ἀφοσιώσεώς των.

Οἱ Τοῦρκοι τηροῦσιν ἐν πάσῃ περιπτώσει αὐστηρῶς τὴν ἐθιμοτυπίαν, ὁ δὲ Ρουστὲμ δὲν ἦτο κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦρκος.

Παρ' αὐτῷ ἔτηροῦντο τὰ παλαιὰ ἔθιμα, αἱ πατροπαράδοτι παραδόσεις τοῦ σεραγίου, ἐνθα πάντοτε ἀκριβῶς σέβονται τὴν ἐθιμοτυπίαν καὶ τὴν ἱεραρχίαν.

Ἄ'Ἐν Γαλλίᾳ σχηματίζομεν λίαν ἐσφαλμένην ἰδέαν περὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου τῶν Ὁθωμανῶν, διότι ἀγνοοῦμεν ὅτι ἀπολύτως ἀποκλείεται ἐξ αὐτοῦ ἡ ἰδιοτροπία.

Ἄ'Ἐν τῷ χαρμενίῳ ἡ ὑπαρξίς εἶναι μονότονος, τὰ καθήκοντα ἐκάστου εἶναι λεπτομερῶς κεκανονισμένα, τὰ πάντα δὲ μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς ἐκδήλωσεως τῆς στοργῆς, δέον νὰ συμμορφωνῶνται πρὸς ἀμετάβλητον πρόγραμμα.

Ἄ'Ἄθην ὁ πασσᾶς ἐδέχθη κατ' ἀρχὰς τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς ἀρχαιοτέρας τῶν συζύγων αὐτοῦ Μπεσμὲ, ἥτις ἠγέρθη, προὔπληντησεν αὐτόν, ἔκυψε διὰ νὰ φανῇ ὅτι δῆθεν ἀσπάζεσθαι τὰ κράσπεδα τοῦ καφτανίου τοῦ Ρουστὲμ, ὅστις τὴν ἐμπόδισε λέγων:

— Καθήσατε, κυρία.

— Αὐθέντα μου . . . δὲν εἶμαι ἀξία νὰ καθήτω ἐνώπιόν σας.

— Σᾶς παρακαλῶ.

Καὶ ἡ Μπεσμὲ, ἀφοῦ ἐξεπλήρωσε τὰς προβλεπομένας ταύ-

τας τυπικότητας, ἐκάθησε χωρὶς νὰ τῇ ἐπαναληφθῇ ἐκ τρίτου ἡ πρόσκλησις.

— Ἄ'Ἐπειτα ἦλθεν ἡ σειρά τῆς Ζαϊδὲ, τῆς Φατιμὲ, τῆς Βάγιας, τὰς ὁποίας ὁ πασσᾶς ἐχαιρέτισεν ἀλληλοδιαδόχως μετὰ τῆς αὐτῆς ἀβρότητας.

Καὶ ἐπὶ τέλους ὅλοι ἐθεάθησαν ἐπὶ τῶν μεταξίνων προσκεφαλαίων.

Ἄ'Ὁ Ρουστὲμ, φορῶν καφτάνιον ἐπικαλυπτόμενον ὑπὸ μακρῆς μηλωτῆς, ὁ Ρουστὲμ σύνοφρος ἐν μέτρῳ τῶν μειδιωσῶν αὐτοῦ συζύγων, ἤρχισε νὰ ροφᾶ βραδέως τὸν καπνὸν ναργιλῆ θν τῷ προσέφερε μιά τῶν ἀλαίκ, ἐνῶ αἱ μαῦραι δούλαι ἐστίκωνον γοργῶς τὸ τραπέζι.

Δὲν εἶναι συνήθεια νὰ τρώγῃ εὐγενῆς τοῦρκος μετὰ τοῦ χαρμενίου του, καὶ ὁ Ρουστὲμ ἐγευματίζε πάντοτε εἰς τὸ σελαμλῆκι, μὲ τοὺς φίλους του ἢ μᾶλλον μὲ τοὺς παρασίτους του.

Δὲν συνηθίζεται δὲ ἐν Ἀνατολῇ οὔτε νὰ ἐπιλαμβάνωνται εὐθὺς ἐξ ἐφόδου τοῦ θέματος ὀμιλίας οὐσιωδῶς ἐνδιαφερούσης τοὺς παρόντας.

Ἄ'Ἄθην μετὰ τὰ ὑποχρεωτικὰ σελάμ (χαιρετισμοὺς) καὶ μετὰ μακρὸν διάλειμμα εἶπεν ὁ πασσᾶς ἀτενίζων ἀσκαρδαμυκτεὶ τὴν Φατιμὲ:

— Τί συνέβη ἐδῶ, κυρία; Διὰ τί ἠθέλατε νὰ κτυπήσετε τὴν Μχλοῦμ;

— Αὐθέντα μου, ἐψέλλισεν ἡ Φατιμὲ, εἶνε ἀδεξία καὶ

Τρέμουν τὰ χέρια τοῦ παπᾶ, τοῦ πέφτ' ἡ ἁγιαστούρα!

Βουβαίνεται ἄστὰ χεῖλια του ἡ ἅγια μουρμουρά . . .

Τοῦ σβέρκου τότε γαργαλοῦν γλυκὰ τὰ τριχαράκια !..

Τοῦ βρέχει γλυκοσάλιασμα τὰ χεῖλια, τὰ μουστάκια..

Ἄπ' τὴ λαχτάρα πᾶ! πᾶ! πᾶ!

Καὶ πῶς δὲ μοῦ ἄσασες παπᾶ!...

Χιλιμιντράει ὁ παπᾶς, ἄν πυρωμένο ἄτι,

Τὸ πετραχίλι του πετᾶ καί... πέφτει ἄστο κρεβδάτι...

Κ' «ἔλα» φωνάζει χριστιανῆ, τὸν πόνο μου νὰ γιάνης

Τέτοια φωτιά ποῦ μ' ἀναψες δὲ σβεῖ κι' ὁ Ἰορδάνης !..

Πᾶ! πᾶ! γιγακίνοι! πᾶ! πᾶ! πᾶ!

Καὶ πῶς δὲ μοῦ ἄσασες παπᾶ !..

Μὰ ἄκει π' ὁ ἔρημος παπᾶς ἀπλάνει νὰ τὴν πιᾶσῃ...

Ἐκείνη μ' πῆγει τῆς φωναίς ! Κ' εἶν' ὁ παπᾶς νὰ σκάσῃ!..

— «Βρὲ χριστιανῆ !» —.. δὲν πρόφθασε τὸ λόγο ν' ἀποσώσῃ

Κι' ἐμπρός του μαῦρος δαίμονας χουμαῖ νὰ τὸν γραπώσῃ!..

Τί συρορά σου ! πᾶ! πᾶ! πᾶ!

Καὶ πῶς δὲ μοῦ ἄσασες, παπᾶ ! . . .

Τῆς γειτονιάς ἐγνώρισε μὲ μιᾶς τὸν καρβουνιάρη . . .

Ἐλεος ! χάρι ! τοῦ ζητᾶ . . . Ποῦ ἔλεος καὶ χάρι ! . . .

Δεσπότη τὸν χειροτονᾶ, τοῦ δίνει τῆς χρονιάς του

Καὶ τῆς μουντζούρας τοῦ κολλᾶ τῆς μουντζουρωθριάς του!..

Τί ρεζιλίκι ! πᾶ! πᾶ! πᾶ!

Καὶ πῶς δὲ μοῦ ἄσασες παπᾶ !

Σ η μ.—Τὸ Π ὠ ς δ ἔ μ ο ὀ ἄ σ κ α σ ε ς, ἦτο τότε φοβερά τοῦ συρμού.

* *

Τὸ νέον ἀνδραγάθημά του.—Ὁ Παπᾶ-Σκληρὸς ἐβδομηντα πέντε ἐτῶν ἄνθρωπος εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν θαλερῶν γερόντων τοῦ Ὁμήρου, τοὺς ὁποίους ὁ λαὸς ὀνομάζει σή-

μερον κοτσονάτους γέρους, γερὰ κόκκαλα. Τὸ σῶμά του εἰς μάτην πολεμεῖται ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ ἡ καρδία του μένει εἰκοσαέτις. Ὑπὸ τὴν πολιάν του κεφαλὴν βράζει ἡφαιστειὸν ἐπιθυμιῶν. Εἶναι ὡς Ἐκλα χιονισμένη. Σιληνὸς, Σάτυρος ὑπὸ ῥάσον, ἔχει, λέγουν, αἰωνίως τὸ νοῦ του στὸ κεχρί. Κατ' αὐτὰς ἐλειτούργει εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἀ'. Νεκροταφείου, ἀλλ' ἐλειτούργει χωρὶς ἄρεξιν, διότι ἐν αὐτῷ ἐσφάδαζεν ὁ δαίμων τῆς σαρκὸς, μόλις δὲ τὰ εἶπε βιαστικά, βιαστικά ὅσα εἶχε νὰ πῆ στὸ ἱερό κι' ἔτρεξεν ἐλαυνόμενος ὑπὸ τοῦ σκόλοπος τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμίας του νὰ ριχθῆ μιᾶς πτωχῆς χοροτολόγου, ἐντίμου συζύγου ἐργατικοῦ ἰνθρώπου, τῆς Καλομοίρας Σταματίου Βλάχου, καθὼς ὀλογράφως γράφει τ' ὄνομά της ἡ **Καθημερινῆ**, τῆς ὁποίας τὸ σπῆτι εἶναι πλησίον εἰς τὸ γεφύρι τοῦ νεκροταφείου.

— Εὐλογημένη χριστιανῆ! ἔως πότε θὰ μὲ τυραννῆς; ἀνεφώνησεν ὁ παπᾶς καὶ τῆς ἐροίχθηκε.

— Καλὲ παπά μου τ' εἶν' αὐτά; Δὲ ντρέπεσαι γέρος ἄνθρωπος καὶ μὲ τὸ σχῆμα ποῦ φορεῖς;

— Τί σχῆμα καὶ ξεσχῆμα, ἐγὼ σ' ἀγαπῶ! Νά! τί θεὸς νὰ σὺ δῶσῃ; Ὅσα θεὸς δικά σου εἶναι.

Καὶ ταῦτα λέγων τῆς προσέφερον ὅσα εἶχ' ἐπάνω του ἅγια χρήματα λειτουργιῶν καὶ εὐχελαίων κλπ.

— Σωρισμένους νᾶσαι παπᾶ, ἐγὼ δὲν εἶμαι τέτοια.

Τότε ὁ παπᾶς, ἀνάθει καὶ γύνετ' ἀπάνω της. Ἐκείνη ἀντιστέκεται καὶ μὲ τὰ νύχιά της, τὸν γρατσουνίζει. Τὰ μάτια τοῦ παπᾶ γουρλόουν· γίνεσαι κόκκινος ἄν ἄστακός, πέφτει καὶ κυλιέται χάμω τὸ καλυμαύκι του. Ἐκείνη βάζει τὰ ξεφωνητὰ καὶ τρέχουν δύο ἄθροισμοι, οἱ κ. κ. Ν. Κανέλλος καὶ Ι. Χάλαρης, ὁ ἕνας κουμπάρος της καὶ ὁ ἄλλος φίλος τοῦ κουμπάρου, καὶ σοῦ τσακνοῦν τὸν παπᾶ Σκληρὸν καὶ τὸν **μαλακόνου** ἀπὸ τὸ ξύλο. Ἔτσι ξυλοκοπημένος ὁ αἰδέσιμος καὶ μὲ γδαρμένα μάτια, ἀπῆλθε εἰς τὴν ἀστυνομίαν, μετὰ τοῦ θύματός του, ἀλλὰ εἶχε μ' ὄλα ταῦτα τὸ **τουπέ** νὰ διαμαρτύρεται περὶ τῆς ἀθωότητός του καὶ νὰ φοβερίζῃ ὅτι θ' ἀφορέσῃ τὴν ἀθεόφοβη ποῦ τοῦ ἔκανε τέτοιο **ρεζιλίκι** μὲ τῆς φωναίς της.—Φτοῦ, φτοῦ! τῆς φώναζε, δὲ ντρέπεσαι;

* *

ἀνυπότακτος αὐτῆ ἡ δούλη. Ἐὰν δὲν τὴν ἐτιμῶρουν . . .

— Ἐγὼ μόνος ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τιμωρῶ, εἶπε διακόπτων αὐτὴν ὁ Ρουστέμ. Ἐλπίζω ὅτι θὰ τὸ ἐνθυμῆσῃ.

Ἡ Φατιμὲ ἔκλυψε τὴν κεφαλὴν καὶ βαθεῖα σιωπῆ εἰσῆλθε μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, τὰς προμηνυούσας θύελλαν.

— Μπεσῆρ, ἐπανεῖλθεν ὁ πασσᾶς, θὰ πῆς νὰ στήσουν τὸ θέατρον τοῦ Καραγκιόζη ἔς τὴ μεγάλη μαρμαρένια **σαῖλλα** καὶ θὰ ὀδηγήτῃς τὰς χανοῦμ εἰς τὰ **καράσια** των.

— Πῶς! γλυκὲ μου αὐθέντα! εἶπε νωχελῶς ἡ Μπεσμέ, δὲν θὰ παρευρεθῶμεν εἰς τὴν παράστασιν;

— Θὰ τὴν βλέπετε ἀπὸ τὰ καράσια. Ἡμῖν ὑποχρεωμένος νὰ καλέσω τὸν γείτοιά μου Μουράτ ἐρέντην, καὶ μαζῆ μ' αὐτὸν ἀπίστους Φράγκους . . . ποῦ νὰ τοὺς στρῆψῃ ὁ Σατανᾶς τὸ λαιμό. . . . Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔρχεται διὰ νὰ συνάψῃ δάνειον κατὰ τὴν ὑψηλὴν θέλησιν τοῦ πατισιάχ μας. . . οἱ ἄλλοι δύο εἶναι τιρατιωτικοὶ τοῦ Φραγκιστάν. . . ὁ ἕνας ἦταν **γιουζμπασης** (λοχαγός) κι' εἶναι ἕνας τρελλὸς ὅπου μπορεῖ νὰ κἀνῃ ἐδῶ κἀμμιά ἀνοησία. Πιστεῦω, ὅτι κἀμμιά ἀπὸ σᾶς δὲν θὰ δεῖξῃ ἀπερισκεψίαν ἢ ὅποια θὰ μὲ ἠνάγκασε νὰ ἐπιβάλω τιμωρίας.

Μ' ἀκούεις Βάγια Χανοῦμ;

Ὁ Ρουστέμ προῦχώρησε βήματά τινα εἰς προῦπάντησιν τῶν ξένων αὐτοῦ καὶ τοὺς ἐχαίρετισεν ἕνα ἕκαττον ἰδιαιτέρως, μετὰ φιλοφροσύνης ἀναλόγου πρὸς τὴν σπουδαιότητά των, ζωηροτέρως πρὸς τὸν κ. Βεργονσᾶ, ὅστις ἦτο ὁ σημαντικώ-

τερος τῶν κεκλημένων, διότι ἡ Ὑψηλὴ Πύλη εἶχεν ἀνάγκην αὐτοῦ, ὀλιγωτέρας πρὸς τὸν λοχαγόν, τοῦ ὁποίου ἡ **σερπετιὰ** ἐνέπνεεν αὐθόρμητον δυσπιστίαν εἰς τὸν πασσᾶν, ἀγερώχου πρὸ τὸν Κουρουνάκην καὶ τὴν ἄρμενίαν διερμηνεύτριαν, ἐπιφυλακτικῆς καὶ βεβιασμένης μάλιστα μετὰ τῆς Ἐρριέττας Βεργονσᾶ.

Οἱ Τοῦρκοι στενοχωροῦνται πάντοτε ὁσάκις εὐρίσκονται δημοσίᾳ ἐνώπιον γυναικός, καὶ οἱ πλέον πεπολιτισμένοι ἐξ αὐτῶν δὲν ἀποτολμῶσι νὰ ταῖς ἀπευθύνωσι φιλοφρονησεις ἐνώπιον μαρτύρων.

Ἄλλως δὲ ἡ πολυθέλητος Ἐρριέττα ἐφαίνετο σχεδὸν ὅσον ἐκεῖνος ἀμηχανοῦσα.

Οὐχὶ βεβαίως διότι δὲν ἦτο συνηθισμένη νὰ παρουσιάζηται εἰς τὸν κόσμον ὡς θυγάτηρ πλουσιωτάτου κεφαλαιούχου παρευρίσκετο εἰς πάσας τὰς διασκεδάσεις τῆς ὑψηλῆς παρισινής κοινωνίας, ἀλλὰ παρὰ τῷ μεγάλῳ ἐκείνῳ ὀθωμανῷ ἄρχοντι, δὲν ἦτο πλέον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους αὐτῆς, ἄλλως δὲ ἄνθρωπος κατέχων τέσσαρας νομίμους γυναῖκας δύναται βεβαίως νὰ φοβίση νεάνιδα γεννηθεῖσαν καὶ ἀνατραφεῖσαν ἐν τῷ προαστείῳ τοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου.

Ὁ κ. Βεργονσᾶ ἐξ ἐναντίας εἶχεν ὄλον αὐτοῦ τὸ θάρρος.

Ἐχων εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν τὸ **τουπέ** τοῦ ὀφιπλοῦτος τοῦ ἀφθονον χρήμα κεκτημένου, πεπροικισμένος δὲ εἰς ἐπίμετρον καὶ ὑπὸ τῆς ἰσχυρᾶς κενοδοξίας, ἐφ' ἣ διακρινώνται οἱ πλουτήσαντες ἄστοι, ὁ μέγας οὗτος ἄνθρωπος ἐνόμιζεν ὅτι

Ἄλλ' ὄλη τού ἡ φοβέρα ἐμηνδενίσθη ἀπέναντι τῆς δικαίας ὀργῆς τοῦ Σεβαστοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, ὅστις ἅμα μαθὼν τὰ τῆς βρωμοδουλειᾶς αὐτῆς, ἔθεσεν αὐτὸν εἰς πρόσκαιρον ἀργίαν καὶ διέταξεν ἀνακρίσεις αὐστηροτάτας.

Ἐν τούτοις τί περιέργος ἡ τύχη αὐτοῦ τοῦ ὑπὸ ῥάσον Γερο-Δόν-Ζουάν! Ὅλα του τὰ ἐρωτικά ἐπεισόδια τελειοῦν με ξυλοφόρτωμα, πρὶν ἢ πέση ἡ αὐλαία τῆς τρώγει πάντοτε πρὸ τοῦ τέλους ὡς ἄλλος Φασουλῆς ἀπὸ τὸν Περικλέτον. Δι' αὐτὸν ἀρμύζει τὸ «μηνδένα, πρὸ τοῦ τέλους, μακάριζε!»

* *

Αἱ νέαι περὶ καθαριότητος ἰδέαι τῆς Δημαρχίας. Εὐχαρίστως εἶδομεν ὅτι ἡ νέα δημοτικὴ ἡμῶν ἀρχὴ σπουδαίως σκέπτεται περὶ καθαριότητος τῆς πόλεως καὶ πρῶτον ἤρχισεν ἐφαρμολογῶσα αὐτὴν εἰς ἑαυτήν. Ὄψω, ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν βλέπομεν ὅτι ἐρμητικῶς εἶνε κεκλεισμένοι οἱ πρὸς κοινήν χρῆσιν ἄλλοτε ἀπόπατοι αὐτῆς καὶ αὐτὸ βεβαίως εἶναι τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ μὴ λερώωνται ποτέ, ἀφίνονται δ' ἐλεύθεροι οἱ ἐκ τῆς φυσικῆς ἀνάγκης πιεζόμενοι νὰ μεταβάλλωσιν εἰς ἀπόπατον ἐν ὑπαίθρῳ τὸν ἀπέναντι τῆς νοτίου πλευρᾶς τοῦ Δημαρχείου τοῖχον, ὅπου καὶ ἡ τὸ πλεόν ρωθνοφρακτικὸν συνάχι πάσχουσα μύτη θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ξεμυτίσῃ.

Καὶ καμαρόνομεν τὸ αἶσθημα τῆς καθαριότητος ἐν αὐτῇ, ἀφοῦ ἀφ' ἐνὸς μὲν βλέπομεν καθαριστὰς ἐπιμελῶς πλύνοντας καὶ σπογγίζοντας τὰ μαρμάρινα μέρη τοῦ δημαρχικοῦ κτιρίου, ἐξ ἄλλου δὲ κάρρα διημερεύοντα ὑπὸ τὴν *Μακάδαρ* τῆς νοτίου πλευρᾶς αὐτῆς, ἐν πυκνῇ φάλαγγι καὶ μόλις ἀφίνοντα τόπον οὕτως διαβῆτις, χωρὶς νὰ πατῇ εἰς ἔκπυον κόπρανα καὶ οὖρα. Ἄλλ' ὅ,τι ἰδίως ἐκπλήσσει τὸν θαυμάζοντα τὸ κυριεῦσαν τὴν δημαρχίαν αἶσθημα καθαριότητος εἶναι ἡ παρὰ τὸ οἰνοπωλεῖον ἡ *Μιζυλῆνη* βρώμα καὶ δυσωδία ἡ ὁποία τὴ *Μύτη Λύκει*. Ἐκεῖ μία παραγκοῦλα χρησιμεύει ὡς προπύργιον τοῦ φοβερωτέρου ἀνθρωποκοπρῶνος καὶ δὲν ἐσκέφθησαν ποτὲ νὰ τὴν ἀφαιρέσουν, ἐνῶ λίγο παρακάτω δύο οὐρητήρια εἶναι προσκεκολλημένα εἰς τὸν τοῖχον, ὡς νὰ ὑποδει-

κνύουν εἰς τὸν Ρωμῆον ὅτι ἐκεῖ μόνον ἐπιτρέπεται τὸ οὔρειν! Τὸ εἶπομεν καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνομεν: Ἡ καθαριότης τοῦ δήμου πρέπει ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ δημαρχεῖν.

* *

Ὁ κάλος τῆς Ἀκροπόλεως.—Ἰπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *κλοπὴ ἐνὸς κάλου ἀναγινώσκομεν* τὰ ἐξῆς περιέργα ἐν τῇ συναδέλφῳ **Ἀκροπόλει**:

Κλοπὴ ἐνὸς κάλου. Προχθὲς τὸ ἐσπέρας ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν ἑτιωνεῖαν ἄκραν τοῦ λιμένος Πειραιῶς προσωρισμένου ἀγγλικοῦ ἀτμοπλοίου («Supersal») ἐκλάπη ὁ κάλος, δι' οὗ ἦτο προσδεδωμένον τοῦτο πρὸς τὴν παραλίαν. Τὴν κλοπὴν ταύτην, μόλις ἠννόησε τὴν πρωίαν τῆς χθὲς ὁ πλοίαρχος αὐτοῦ Blakey, ὠπλίσθη διὰ πολυκρότου καὶ εἰσεπήδησεν εἰς τὸ πλοῖον τοῦ ἀγγλικοῦ ἐλλιμενισμένου βρίκιον τοῦ πλοίαρχου Μόσχου Κούδαρη, ἀπαιτῶν παρὰ τοῦ φυλάττοντος αὐτὸ ναύτου τὸν κάλον, ὃν ἐνόμισε κλαπέντα ὑπ' αὐτοῦ. Μάτην ἡ ναυτὴς διεμαρτύρητο κατὰ τῆς τοιαύτης ἐπιθέσεως. Ὁ ἀγγλος μανιώδης καὶ μὴ ἐνοσῶν τὴν ἑλληνικὴν, ἐσφιγγε τὸν λαιμὸν τοῦ δυστυχοῦς ἀπαιτῶν νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὰ διάφορα τοῦ πλοίου μέρη, εἰς ἃ πράγματι μὲ τὸ πολυκροτον ἀνά χεῖρας ἔκαμε ἀκριβεῖς ἐρεῦνας. Ἐν τῷ μεταξύ ὁμως κατέωθασε καὶ τὸ λοιπὸν πλήρωμα τοῦ βρίκιου καὶ μικροῦ δεινὸ ἀγγλος πλοίαρχος ἐξήρθετο αὐτοῦ μὲ θραυσμένην τὴν κεφαλὴν ἐὰν μὴ προσέτρεχον εἰς βοήθειάν του ἄλλοι τινὲς παρατηρηταὶ ἐκ τῆς παραλίας ταύτης. Ὁ ἑλλην πλοίαρχος τοῦ βρίκιου ἅμα ἔμαθε τὴν σκηνὴν ταύτην προέβη εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ κ. λιμενάρχου καταγγελίαν τοῦ ἀγγλοῦ πλοίαρχου Blakey.

Παράδοξον μᾶς φαίνεται πῶς ὁ ἀγγλος πλοίαρχος τὸ ἔκαμε τέτοιο ζήτημα! Ἀπὸ ἰδιοτροπίαν του, πιστεύομεν, ὅπως ἀγγλικὴν θὰ προέβη εἰς τόσῳ φονικὰ διαδήματα. Τόσον Ἀγγλος εἶναι ὥστε δὲν ἐπιτρέπει εἰς Ἑλληνας νὰ τοῦ ἀφαιρέσουν καὶ ἓνα κάλον ἀκόμη! Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι, ἂσφ καὶ ἂν διαμαρτύρηται ὁ Ἀγγλος δὲν ἔχει δίκαιον. Ὁ ἀφαιρέσας τὸν κάλον αὐτοῦ, οἷοςδήποτε καὶ ἂν ἦναι, δικαιούται νὰ ζητήσῃ μεγάλην ἀμοιβήν. Καὶ ἂν ὁ Ἀγγλος τὴν ἀρνήσῃ, ὀρεῖται νὰ τῷ τὴν πληρώσῃ ὁ γράψας ἐν τῇ **Ἀκροπόλει** ὡς πρόστιμον τῆς ὀρθογραφίας του.

* *

Αὐλικὰ κρούσματα.—Ἐντύπωσιν ἔκαμε παράδοξον εἰς πολλοὺς φίλους τοῦ φίλου Φιλήμονος ἡ νωπὴ αὐτοῦ πρὸς

τιμᾶ μεγάλως τὸν Ρουττέμ αὐτὸν μεταβαίνων παρ' αὐτῷ ἵνα διέλθῃ τὴν ἐσπέραν, καθὼς ἐνησιμίζε φάνταζόμενος ἑαυτὸν εὐεργέτην, σωτήρα τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, διότι εἶχεν ἐντολὴν νὰ τῇ δανείσῃ ἑκατοντάδα τινὰ ἑκατομμυρίων μὲ τόκους τοκογλυφικούς.

Κατὰ τὸ φυσικόν, καὶ κατὰ τὸ ἠθικὸν αὐτοῦ ἔτι, ὁ κερδοσκοπὸς οὗτος ὁμοιάζεν ἐντελῶς πρὸς τὸν κλασικὸν τύπον τοῦ Προυδὼμ, ὃν ἔπλασεν ὁ Ἑρρίκος Μονιέ.

Εὐτυχῶς ἡ Ἑρριέττα, οὔτε τὴν ἐπίσημον φυσιογνωμίαν τοῦ πατρὸς αὐτῆς εἶχεν, οὔτε τὴν ἐπιτετηθευμένην εὐφυίαν του. Ἦτο ξανθὴ, λευκὴ, μικκύλη καὶ γελοέσσα. Πρὸς τούτους δὲ ἀγαθὴ, εἰλικρινὴς, ἀνυπόκριτος καὶ χαριέσσα, κατέθελε τὸς κατὰ πρῶτην φορὰν βλέποντας αὐτὴν, καὶ ὅσοι τὴν ἐγνώριζον καλλίτερον τὴν ἐλάτρευον.

— Ἄν δὲν εἶχεν εἰσέτι ὑπανδρευθῆ δὲν ἐσήμαινε τῷτο ὅτι ἔλειπαν οἱ μνηστῆρες, διότι ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσι δύο ἐτῶν, εἶχε ἤδη ζητηθῆ ὑπὸ τῶν λαμπροτέρων γαμβρῶν. Ἄλλ' ἐβρισκε πάντοτε προφάσεις διὰ νὰ μὴ δεχθῆ, οἱ δὲ καλὰς ἔχοντες πληροφορίας περὶ αὐτῆς διεβιβαίουσαν ὅτι θὰ ἔτρεφεν εἰς τὰ βᾶθη τῆς καρδίας της, ἀπέλπιδά τινὰ ἔρωτα.

Ἡ Ἑρριέττα ἔχασεν ἐκ μικρᾶς ἡλικίας τὴν μητέρα της καὶ ὁ πατὴρ της τὴν ἐχαιίδευε πολὺ εἰς τρόπον ὥστε ἔκαμε πάντοτε σχεδὸν ὅ,τι ἤθελε.

Ὄψω ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὴν Κωνσταντινού-

πολιν, καὶ ἐκὼν ἄκων δ κ. Βεργονσὲ ἀπεφάσισε νὰ συμπαραλάβῃ αὐτὴν κατὰ τὴν οικονομολογικὴν ἀποστολὴν του.

Ὁ Ὁρζερῆ τὸν ὁποῖον ἀρκοῦντως ἠγάπα διότι δὲν τῆς ἔκαμε ποτὲ κόρη, ὁ Ὁρζερῆ διετείνετο ὅτι ἀπεφάσισε νὰ ἐλκύσῃ τὸν ἔρωτα τοῦ Σουλτάνου, καὶ τὴν ἐπειράζε δι' ἀστεϊσμῶν τοὺς ὁποίους ἐκεῖνη φαιδρῶς ἐδέχετο.

Κατ' ἐκεῖνην τὴν ἐσπέραν ἦτο ἀκτινοβόλος, ὁ ἀήττητος αὐτὸς λογαγὸς, διότι κατῴρθασε τὸν σκοπὸν του εἰσχωρῶν, μὲ τὴν ἀδειαν τοῦ πασσᾶ, εἰς τὸ χαρεμί ὅπου ὑπώπτευσεν ὅτι κρύπτεται ἡ ὠραία του τοῦ Γκιόκ σουγιού.

Τῷ ἔμειναν ὁμως βέβαια καὶ τινες ἀμφιβολαί, διότι δὲν ἀνεγνώρισε καθόλου εἰσερχόμενος εἰς τὸ σελαμλῆκ τὴν μικρὰν θύραν διὰ τῆς ὁποίας εἶχε περάσει τὴν προτεραιάν.

Καθάσῃς τῆς πρεσβείας, ὠδήγησε τὸν κ. Βεργονσὲ καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ πρὸ τῆς κατοικίας τοῦ Ρουττέμ, ὅπου καπιτζῆς (θυρωρὸς) ἀνέμενον ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοὺς προσκεκλημένους τοῦ κυρίου του.

Ὅθεν ὁ Ροβέρτος δὲν ἤδυνήθη νὰ ἐπιχειρήσῃ κατασκοπῆσιν τῶν πέριξ τοῦ φρουρίου τούτου, εἰς ὃ κύτύχησε νὰ εἰσχωρήσῃ.

Ἄλλὰ προαισθημά τι τῷ ἔλεγεν ὅτι ἐκεῖ κατόκει ἡ φέρουσα τὸν ροδόχρουν φερρετζέν. Διενόειτο δὲ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Ἑρριέτταν Βεργονσὲ, ὅταν ἐξέλθῃ τοῦ χαρεμίου καὶ νὰ τῇ ζητήσῃ λεπτομερεῖς πληροφορίας περὶ τῶν συζύγων τοῦ πασσᾶ.

τὴν Αὐλὴν προσπέλασις. Ἦτο ἀνάγκη τάχα, λέγουν, νὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Αὐλῆς τὸν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τοῦ δήμου χορὸν; Καὶ πόσον ἐπειράχθησαν ἐκ τούτου μερικοὶ ὡς-ε ἀπεφάσισαν νὰ μὴ παρευρεθοῦν εἰς τὸν χορὸν στέλλοντες μόνον τὸ ἀντίτιμον τοῦ εἰσιτηρίου των. Ἄν ὁ χορὸς αὐτὸς ἔγεινε διὰ νὰ φέρῃ προσέγγισιν τοῦ λαοῦ πρὸς τὴν βασιλείαν καὶ τοῦμπαλιν, ὁ φίλος Φιλήμων πρέπει νὰ ᾔναι βέβαιος ὅτι ἔκαμε φάσκο διπλοῦν.

* *

Ὁ Φιλοκτήτης καὶ ὁ βασιλεὺς.—Προχθὲς ὁ βασιλεὺς ἠναγκάσθη νὰ περιμένῃ ἐν τῷ θεάτρῳ τὸν Φιλοκλήτην. Ἄλλ' ὁ Φιλοκλήτης δὲν ἐφαίνετο. Ἡ Ἀστυνομία ἐστάλη πρὸς ἀνεύρεσίν του μ' ἐντάλμα συλλήψεως, διότι ἡ μὴ παρουσιάσις ἐθεωρήθη ὡς ἔγκλημα καθοσιώσεως. Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπερίμενε. Ποῦ ἦτο ὁ Φιλοκλήτης;

Ἦτο εἰς τὴν Λῆμνον;

— Ὅχι.

— Ἦτο εἰς καφεῖον πλησίον τοῦ θεάτρου καὶ ἔπερνε τὸν καφέ του ὁ θεσπέσιος!

— Διατί;

— Διότι ἐνούσε νὰ πάρῃ τὸν παρὰ μπροστὰ κι' ἔτσι νὰ βγῇ ἴστὴ σκηνή.

Καὶ ὁ βασιλεὺς σεβόμενος τὴν ἀδυναμίαν αὐτῆ ἐγύρισε ἴστὸ σπίτι του, χωρὶς τίποτε νὰ πῇ.

* *

Δημόσιοι χοροὶ ἐν Πειραιεῖ.—Εἰς τὸ Grand Concert Lyrique, ἄνωθεν τοῦ καφεῖου Τζελέπη χαλᾶ κόμος μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Γίνετ' ἐκεῖ χορὸς τρικοῦδερτος, μετμηφισμένων καὶ μὴ. Οἱ καὶ αἱ μετμηφισμένοι ἔχουν τὸ πλεονέκτημα νὰ γνωρίζουν τοὺς μὴ, ἀλλὰ καὶ οἱ μὴ τόσο καλά πλέον ἔχουν γνωρισθῆ μετὰ τῶν μετμηφισμένων ὥστε οἱ τύποι δὲν βλάπτουν τὴν οὐσίαν.

Μὲ τὸ Concert Lyrique εἶν' ἐνθουσιασμένη ἡ Ἀθηναϊκὴ νεολαία τόσο ὥστε ἐκεῖ συχνὰ ἐξημερόνεται ὄσφ καὶ ἂν ᾔναι ἐξηγριωμένη.

* *

Ἐν τούτῳ δὲ τῷ μεταξῷ, ἐφέρετο εὐγενέστατα πρὸς τὸν Ρουστὲμ, καὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τῷ ἔδειξεν ἐγκάρδιον οἰκειότητα.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, Ἐξοχώτατε, τῷ εἶπε μετὰ τὰς πρώτας φιλοφρονήσεις, διακρούττω ὅτι ὁ κῆπός σας υπερβαίνει τὸν κῆπον τοῦ Cercle Imperial. Δὲν βλέπετε μὲν ἀπ' ἐδῶ τὰς ἀμύξας ποῦ πηγαινοῦν εἰς τὸ Δάσος, ἀλλ' ἔχετε τὴν θάλασσαν καὶ τὰ πλοῖα... δηλαδή ὑπὸ τὰ καφάσια σας, ἐμπρὸς ὅτι κάγκελλά σας· διότι, θὰ σᾶς μεμφθῶ διὰ τοῦτο, ὁ κῆπος εἶναι ὠχυρωμένος μὲ κάγκελλα, ἴσάν κλουεῖ... εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἶναι χρυσᾶ ἀλλὰ...

Ὁ Ρουστὲμ δὲν ἐφάνη ἐννοήσας τὸν ἔμμεσον τοῦτον περὶ τοῦ χαρμεῖου του ὑπαινηγμόν, καὶ ὁ κ. Βεργονσὲ ἐπήνεγκεν ἀντιπερισπασμόν εἰπὼν μὲ ὕφος ἀνθρώπου γνωρίζοντος τὰ πάντα:

— Αὐτὸ τὸ σπίτι εἶναι βεβαίως κτισμένον ἐπὶ πασσάλων.

— Ἐν μέρει, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ πασσᾶς ὁμιλῶν ἀρκετὰ ὀρθῶς τὴν γαλλικὴν, ἀλλ' ἐδῶ εἴμεθα ἐπὶ τῆς στερεᾶς.

— Ὄ! τὸ πιστεύω, ἀνεφώνησεν ὁ Ὁρζερῆ, ἀλλέως δὲν θὰ εἶχατε εἰς τὸ τρίτον πάτωμα κῆπον μὲ μεγάλα δένδρα. Ἀλλὰ θὰ ἔχετε κάπια δωμάτια ὑπεράνω τῆς θαλάσσης.

— Ναι, τὰ χαμηλότερα πατώματα εἶναι προεξέχουσαι οἰκοδομαί.

— Στοιχηματίζω, ἐπαγγέλθεν ὁ κεφαλαιοῦχος, ὅτι καμ-

Ὁ Ρωμῆος τοῦ Σουρῆ.—Ἀνέτειλε πάλιν ὁ δημοφιλὴς Ρωμῆος. Περαστικά του. Ἴδου πῶς κλείει ἐν ποίημά του δι' οὐ χαιρετίζει τοὺς κυρίους Εὐγενίδην καὶ Κορωνιδόν:

Θὰ δοῦμε πιά χαίρι κι' ἐμεῖς μὲ τον παρά των
Τῆς δόξης μας ἡ ὥρα θαρρῶ πῶς δὲν ἀργεῖ,
Παγκιέριδες πλακόνουν ἐκ τῶν τετραπεράτων
Μὰ ἔρχονται καὶ τόσοι ταχυδακτυλοῦργοι
Θὰ ἔλθῃ κι' ὁ Μελίδης, θὰ ἔλθῃ κι' ὁ Ἀσπιώτης
Καὶ κάθε Τραπεζίτης καὶ ἀπολογέρης πρώτης.

* *

Ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ Παλιγγενεσίᾳ.

Τὸ πολύκροτον οὐρητήριον τὸ ἐντειχισθὲν εἰς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τοῦ Βουλευτηρίου καὶ ἐφοδιασθὲν δι' ἐνός καλλιτεχνικοῦ καὶ περιόλουτο υδραυλικοῦ σωλήνος προχειρισθέντος εἰς φυσικὸν, προωρισμένον δὲ ὡς ἐκ τῆς εὐφροσύνης αὐτοῦ ἀρχιτεκτονικῆς διασκευῆς νὰ καταστῇ ἐστία δυσωδῶν ἀναθυμιάσεων καὶ ἄλλων ἀσχημιῶν, ἐπισκέφθη σήμερον ἐπιστήμων ὁ κ. Δημάρχος καὶ ἐπιτροπὴ πολυπληθὴς μηχανικῶν. Ὡς φαίνεται τὸ πρῶτον τοῦτο ἐπὶ χρησταῖς ἐπιστάταις δημ. ἔργων, εἶδος ἄντρου Καλυψοῦς, ἐξῶθεν καὶ οὐρητήριου ἔσωθεν, ἐκινήθη ἐν ἀμαρτίαις, ἀφοῦ δὲ ἐπέσε καὶ κατέπεσεν ἅπαξ ὡς ἐκ τῆς καλῆς του κατασκευῆς, προώριστα βραδύτερον νὰ καταρριφθῇ τέλειον καθόσον εἶναι πρόδηλον, ὅτι ἀποτελεῖ ἀληθῆ ἀσχημίαν ἐν τῇ ὁδῷ Σταδίου. Οὐχ ἦττον ἐκ τῆς κατ' ἀντιπαράστασιν σημερινῆς αὐτοψίας αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Δημάρχου καὶ τῶν μηχανικῶν ἐνεμίσθη πρὸς τὸ παρὸν πρῶτορον κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κ. Δημάρχου νὰ περιφρουρηθῇ κατὰ τῶν νυκτερινῶν ἐπιθέσεων διὰ σιδηρᾶς κιγκλιδωτῆς θύρας, ἣν ὑπεσχέθη ὁ κ. Δημάρχος νὰ κλειδῶνῃ τὴν δωδεκάτην ὥραν τοῦ μεσονυκτίου. Ἄν δὲ κατύπιν ἀποδειχθῇ, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ προφυλακτικὰ μέτρα εἶναι ἀνεπάρκη καὶ ἀνίσχυρα νὰ προφυλάξωσιν αὐτὸ ἀπὸ τῆς δυσωδίας καὶ τῆς ἀσχημίας, τότε ὁ κ. Δημάρχος συναινεῖ νὰ καταδαφισθῇ μετὰ τοῦ φουγάρου του, καὶ ἐπανέλθῃ τὸ statu quo ante, δηλαδή τὸ λαμπρὸν μαρμαρίνον διάζωμα τοῦ Βουλευτηρίου. Ἴδωμεν.

Ἦ. Γ. Τῇ μεσημβρίᾳ ἀκριβῶς ἐγένετο καὶ δευτέρα ἐπίσκεψις τοῦ οὐρητήριου ὑπὸ τοῦ Δημάρχου καὶ τοῦ μηχανικοῦ κ. Σωλομοῦ. Πολλοὺ πλήθους παρισταμένου ὁ κ. Δημάρχος ἀνέπτυξε τὸν μηχανισμόν τοῦ νέου οὐρητήριου καὶ τὰ πολλὰ αὐτοῦ πλεονεκτήματα, καὶ ἐμέμφατο τῶν ζητούντων τὴν καταδαφίαν αὐτοῦ ἐν ὀνόματι τῆς ἀτιμαζομένης καλαισθησίας, εἰπὼν ὅτι ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν δὲν εἶναι ἀσελγῆς, καὶ ὅτι ἐκτός τούτου ἡ κιγκλιδωτὴ θύρα θὰ προλάβῃ πᾶν ἀπεικταίον.—Ἴδωμεν καὶ πάλιν.

μῖαν ὠφέλειαν δὲν ἔχετε ἐκ τοῦ τοιούτου σχεδίου τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ Ρουστὲμ, ἱκανῶς ἐκπλαγεὶς ἐκ τῆς παρατηρήσεως ταύτης, ἔκαμεν ἀρνητικὸν νεῦμα.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς εἶπω, ἀγαπητὲ κύριε, ἐξυκολούθησεν ὁ Βεργονσὲ, ὅτι χάνετε σπουδαῖον εἰσόδημα μὴ χρησιμοποιοῦντες τὰ πρὸς τὴν θάλασσαν δωμάτια. Εἰς τὸ Λονδίνον ὅλαι αἱ παραποτάμιοι οἰκίαι του μετεποίθησαν εἰς μαγαζιά καὶ τὰ εἰς αὐτὰ ἀποθηκευόμενα ἐμπορεύματα φορτόνονται ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τῶν πλοίων. Εἶναι τοῦτο πλεονέκτημα τὸ ὁποῖον ἠδύνασθε νὰ ἐπωφεληθῆτε.

— Δὲν τὸ ἐπέκρηθη, ἀπεκρίθη ὁ πασσᾶς ὅστις θὰ ἔστελλεν ἀπὸ καρδίας εἰς ὅλους τοὺς διαβόλους τὸν τόσο ἀνάγων κερδοσκοπὸν ὅστις ἐτόλμα νὰ τῷ προτείνῃ νὰ κάμῃ ἐμπορικὴν ἀποθήκην τὰ καφάσια τοῦ χαρμεῖου του.

— Ἐτρελλάθηκες, Βεργονσὲ, μὲ τὰς ἐφευρέσεις σου, ἀνεφώνησεν ὁ Ὁρζερῆ. Οἱ πασσάδες δὲν εἶναι ἔμποροι· ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης προτιμᾷ ν' ἀπολαύῃ τῆς θέας τοῦ Βοσπόρου καὶ μυρίων ἄλλων τέρψεων παρὰ νὰ κερδίζῃ χρήματα πωλῶν ζάχαρη καὶ βαμβάκι.

— Ἀλήθεια ἐμυρμήρησεν ὁ Ρουστὲμ ἀνυψῶν τοὺς ὤμους. Ἡμεῖς οἱ Ὁθωμανοὶ εἴμεθ' ἀκόμη ὀλίγον ὀπίσω.

— Κακὸν αὐτὸ, κύριε, κακὸν εἶπε σοβαρῶς ὁ Βεργονσὲ ὁ πολιτισμὸς ἔχει ἀπαράγραπτα δικαιώματα καὶ ἡ πρόδος... Συγγνώμη, κύριε, εἶπε διακόπτων ὁ πασσᾶς, ἀλλὰ

ΜΑΣΚΑΡΑ ΣΤΕΝΑΓΜΟΣ

Ἐφέτος δυνατό παρά
Θά δώση λέν τὸ κομιτάτο
Ἐστὸν πρὸ τεχνίτη μασκαρᾶ
Ἐστὸν πρὸ τεχνίτη κουδουνάτο

Πιὰ ἡ μουτζουρά μας, φτωχοί,
Καμμιά ἐντύπωσι δὲν κάνει
Καί ἔπερασεν ἡ ἐποχὴ
Ποῦ ἔχαμε μάσκα τὸ τηγάνι.

Τώρα δὲν εἶσαι μασκαρᾶς
Χωρὶς ἡ τσέπη νὰ τὸν κράζῃ
Ἐτσι σοῦ λείπει ὁ παρᾶς
Μόν' ἡ μουτζουρα σοῦ ταιριάζει.

Φτωχὸς μασκαρᾶς.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΗ ΣΚΕΨΙΣ

Δυνάμεθα νὰ διαιρέτωμεν κατὰ τὰς ἀποκρῶ τοὺς ἀνθρώ-
πους εἰς τέσσαρας τάξεις.

Α'. Τοὺς ζωχαδιακοὺς καὶ τὰς ζωχαδιακάς· οἱ πρῶτοι
σκωριάζουσι εἰς τὰ καφενεῖα· αἱ δευτέραι δὲν ὀμιλοῦν κἀνένα,
οὔτε τὸν σύζυγόν των.

Β'. Εἰς συντηρητικοὺς καὶ συντηρητικάς. Οὗτοι λέγουσι
ὅτι φυλάσσουν πάντοτε τὰς δυνάμεις των διὰ τοῦ χρόνου
καὶ διὰ τοῦτο περνοῦν ἥσυχα. Καθὰ φαίνεται ὅμως, τοῖς
λείπουν δυνάμεις.

Γ'. Εἰς πηδηχτοὺς καὶ εἰς πηδηχτάς. Καὶ τοὺς γνωρί-
ζετε καὶ τὰς γνωρίζετε καὶ τὰς γνωρίζομεν.

Δ'. Ἡ τελευταία τάξις εἶναι ἡ τῶν θυμάτων. Αὐτὰ μέ-
νουν εἰς τὰς οἰκίας των πάντοτε καὶ ὑποδέχονται, λέγοντα

ὅτι διασκεδάζουσι, ἐνῶ πράγματι οἱ ἄλλοι διασκεδάζουσι εἰς
λογαριασμόν των καὶ εἰς βάρος των.

Μισάνθρωπος.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ

Εἶναι παράδοξα τὰ ἔθιμα!
Κατὰ τὰς ἀποκρῶ δύνασαι νὰ φωνάζῃς καὶ πρὸς βασιλέα ἀκόμη
προσωπιδοφόρον.

— Β ρ ἔ · μ α σ κ α ρ ᾶ !
Ἄλλὰ τόλμησε νὰ τὸ πῆς ὀλίγον πρὸ τοῦ φριώλου ἢ μικρὸν μετ'
αὐτό ! . . .

Πολλάκις συμβαίνει νὰ συνδέωνται δύο καρδιαί, δι' ἀρρήκτων σω-
ματικῶν δεσμῶν· διότι ἔτυχε νὰ χορεύουσιν ὁμοῦ συμπλεγμένα
τὰ εἰς αὐτὰς ἀνήκοντα σώματα, ὧν τὸ πρόσωπον ἐκρύπτετο, ὑπὸ
προσωπίδα.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀπὸ ποῦ πλάνετ' ἡ ἀγάπη;

— Α κ ρ ο ν ἄ ω τ ο ν μ α σ κ α ρ ᾶ τ α ς :

— Νὰ ἦσαι τόσοσι ἀγνώριστος μασκαρᾶς, ὥστε καὶ ὁ καθρέφτης
σοῦ νὰ μὴ σὲ γνωρίζῃ. ὅσο καὶ ἂν τοῦ λὲς ὅτι εἶσαι σύ !

Ἄν ἦτο ἔθιμον νὰ μὴ κρύπτη ἡ μ ο υ τ σ ο ῦ ν α τὸ πρόσωπον
ἀλλ' ἄλλο μέρος τοῦ σώματος, αἱ μὲν ξένοι φιλολογίαι θὰ ἐσώζον-
το· ἡ δὲ ἑλληνικὴ θὰ ἐκινδύνευε νὰ μ α σ κ α ρ ε υ θ ῆ ἢ ζητοῦσα
λέξιν ἀποδίδουσαν τὴν τῶν ξένων γλωσσῶν.

Ἐν τινι χορῷ — Μεταξὺ κομφεσομένου νεανίου καὶ κυρίας ὑπε-
ρηφάνου :

— Κύρια μου, εἶμαι garçon.

— Ἀπὸ τῆ ὕψος σας τὸ ἐνόησα. Εἰς ποῖον καφενεῖον ;

Τὰ σαλόνια τοῦ μεγάλου κόσμου εἶναι σήμερον τόσοσι πτωχὰ τῷ
πνεύματι, ὥστε δὲν ἐπαρκοῦν εἰς τὴν διάρκειαν μιᾶς ἐσπερίδος κα

ἡ διασκέδασις τὴν ὁποίαν εὐηρησθήθητε νὰ δεχθῆτε θὰ ἦν
ἐτοιμία, καὶ ἂν ἡ δεσποινὶς ἐπιθυμῇ νὰ παρευρεθῇ δι' αὐτὴν
εἰς τὸ χαρμί μου, ἰδοὺ ἀνθρώπος ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ὀδηγήσῃ
. . . με τὴν κυρίαν Ἐμιργιάν, προσέθεσε δεικνύων τὴν ἀρ-
μενίαν.

Ὁ Μπεσῆρ εἶχεν ἐμφανισθῆ κατὰ τὴν εἴσοδον τῆς ἀγού-
σης εἰς τὴν μαρμαρίνην αἴθουσαν κλίμακος· ἠτοιμάζετο δὲ
προφανῶς νὰ εἰσαγάγῃ τὴν Βεργονσέ καὶ τὴν διερμηνεύτριαν
αὐτῆς εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν χανουμισσῶν.

Ἡ Ἐρριέττα, ὀλίγον τεταραγμένη παρετήρει τὸν πατέρα
τῆς, ὡς διὰ νὰ τὸν ἐρωτήτῃ ἂν ἠδύνατο σωφρόνως νὰ ριφθῆ
εἰς ἐκεῖνον τὸν ὄλως νέον δι' αὐτὴν κόσμον.

— Πήγαινε, κόρη μου, τῆ εἶπε μεγαλοπρεπῶς ὁ Βεργονσέ.
Τὸ χαρμί ἀξίζει νὰ τὸ ἰδῆ κανεὶς.

Καὶ προσέθεσε μειδιῶν ἐπεράστως :

— Ὁμολογῶ μάλιστα ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμὴν φρονῶ τὸ
προνόμιον τοῦ φύλου σου.

Ὁ Ρουστέμ δὲν συνωφρῶθη ποσῶς ἐκ τοῦ λόγου τούτου,
εἰ καὶ τὸν ἐβέβησε προσβλητικόν, ἀλλ' ὁ λοχαγὸς θὰ ἐγέλα
βεβαίως κατὰ πρόσωπον τοῦ συμπατριώτου αὐτοῦ, ἂν δὲν
ἦτο λίαν ἀπησχολημένος εἰς τὸ νὰ παρατηρῆ τὸν ἐπὶ τοῦ
κατωφλίου δαδοφόρον εὐνοῦχον.

— Δὲν ἀπατώμαι, νομιζῶ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, αὐτὸν τὸν
κρεμανταλᾶ τὸν ἔχω ἰδεῖ χθὲς εἰς τὸ Γκιόκ-σουγιού . . . Αὐ-
τὸς εἶναι ποῦ ἤπρεν ἀποτόμως μαζῆ του τὴν ὠραίαν μου.

Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι τὰ ζῶα τοῦ εἴδους τούτου ὁμοιά-
ζουσι ὅλα μεταξὺ των.

Ἐνῶ δὲ παρεδίδοτο εἰς τὰς ἐνδιαφερούσας αὐτὰς σκέψεις,
ἡ Ἐρριέττα ἀπεχαιρέτα τὸν Βεργονσέ καὶ διηυθύνετο πρὸς τὸ
χαρμί στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς κυρίας Ἐμιργιάν.

— Τότε, θ' ἀρχίσῃ ἡ διασκέδασις, εἶπεν ὁ Ὁρζερῆ, ὅστις
πολὺ ἐπεθύμει νὰ ἠκολούθει τὴν κόρην τοῦ φίλου του.

— Ναι, διέταξα παράστασιν τοῦ Καραγκιόζη. Ξεῦρετε
βέβαια ὅτι ὁμοιάζει με τὰς κινεζικὰς σκιάς σας.

— Βέβαια . . . ἀλλὰ καὶ αἱ κυραὶ μας θὰ παρευρεθοῦν.

— Θὰ βλέπουν ἀπὸ τὰ καφάσια. Ἄλλως τε παρηγγεῖλα
εἰς τὸν Καραγκιόζη μας νὰ μὴ πειράξῃ οὔτε τὰ μάτια των
οὔτε τ' αὐτιά των, ἀλλὰ νὰ ἦναι ἐντὸς τῶν ὀρίων τῆς εὐσχη-
μοσύνης.

— Ἄ τότε μάλιστα, Ἐξοχώτατέ μου, διότι, ἂν δὲν
ἀπατώμαι, ὁ συνήθης Καραγκιόζης δὲν εἶναι θέαμα διὰ κυ-
ρίας, ἀλλ' ἀφοῦ ἀνεμίχθη ἡ λογοκρισία σας . . .

— Ἀγαπάτε, κύριοι, εἶπε διακόπτων ὁ Ρουστέμ νὰ πε-
ριπατήσετε μαζῆ μου εἰς τὸν κῆπον ; Ἡ νύκτα εἶναι τόσο
φωτεινὴ, ὥστε δύνασθε ἀκόμη ν' ἀπολαύσητε τῆς θεᾶς ἥτις
εἶναι ἀρκετὰ ὠραία.

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ὁ λοχαγὸς ὅστις ἤθελε νὰ ἐπω-
φελθῆ τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐννοήσῃ κάλλιον τὴν ἐξωτερικὴν
κατασκευὴν τῆς εὐρείας καὶ παραδόξου οἰκίας.

— Συνοδεύσατέ με, παρακαλῶ, εἶπεν ὁ πασσᾶς χαιρετί-

αναγκάζονται να πληρώνουν καλλιτέχνες δια να πληρώνουν τα κενά των.

Έν χορῷ.— Πῶς! γὰτι ἐγάλατε τὸ κλάκ σου; Πῶς τὸ παθεῖς;

— Ἀθῶα καὶ ἀφελῆς νέα τὸ πῆρ' ἀδελφε, στὸ χέρι, τὸ παίζει νὰ δοκιμάσῃ πῶς ἀνοίγει καὶ παίζει, παίζει, τοῦ γάλασε τῆ σούστα.

— Αἱ ἀθῶαι, φίλε μου, εἶναι ἐνίοτε καταστρεπτικώτεροι τῶν περιτραμένων.

Διασκαρᾶς

ΡΑΜΠΑΓΑΔΙΚΑ ΔΕΛΤΑΡΙΑ.

Κύριον Θ.— Καὶ εἰς ἡμᾶς εἶναι ἄγνωστον τὸ ὄνομά του. Θὰ τὸ μάθωμεν καὶ θὰ σᾶς τὸ ἀνακοινώσωμεν ἀργότερα.— Οἰνοποτικῆ Συλλόγῃ Λουκούλλῃ.— Ἡ ἰδέα καλῆ, ἐὰν εἶχε καὶ φιλολογικόν τινα σκοπόν. Τὸ πρόγραμμα ἔχει ἐν ἄρθρον τόσῃ πολυηρόν, ὅστε μόνον ἐν μέθῃ δύναται νὰ δημοσιευθῇ.— Φορολογουμανεῖ.— Ἡ πρότασίς σας περὶ ἐπιβολῆς φόρου εἰς τοὺς θεώμενους τοὺς μασκαράδες εἶναι ἀξία μελέτης, ἀλλ' ἂν ἐφορολογουνοῦν οἱ μασκαράδες ὅ εἰς ἔχον ἴσως περισσοτέραν ὠφέλειαν τὸ ταμεῖον.

ΧΟΡΟΙ ΕΝ ΕΠΑΡΧΙΑ

Ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ Παλιγορίᾳ τῆς Χαλκίδος ὑπὸ τὸν τίτλον **ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ**

Χορὸς Χορὸς Χορὸς

Εἰς τὸ χοροδιδασκαλεῖον προσκαλεῖ πάντας τοὺς βουλομένους ὁ χοροδιδάσκαλος κ. Κωνσταντῖνος Φωτιάδης.

Τὸ Σάββατον το ἑσπέρας θὰ δοθῇ μέγας χορὸς ἀποτελούμενός ἀπὸ τοὺς μαθητὰς καὶ ἀπὸ τοὺς βουλομένους ἀντι πληρωμῆς νὰ συμμετάσχωσι. Εἰσητήρια εὐρίσκονται παρὰ τῷ

διδασκάλῳ. Ἡ αἴθουσα εἶναι ἐστολισμένη, μουσικῆ καλῆ καὶ διεύθυνσις καλλίστη τοῦ χοροῦ. Ἐμπρὸς λοιπὸν καλὴν ἀναάμωσιν εἰς τὸν χορόν.

Εὐτυχεῖς ἄνδρες, κατορθώνουν δημοσίους χορούς καὶ ἐπὶ εἰσόδῳ μάλιστα. περιφρονούντες τὴν ἔλλειψιν τοῦ ὠραίου φύλου.

Παράξενος

ΤΟ ΓΝΩΣΤΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΚΟΝΙΑΚ Σ. ΤΡΙΠΟΥ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐν τοῖς ἐξῆς καταστήμασι καὶ εἰς τὰς ἐξῆς ὠρισμένας τιμὰς :

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, ἐν τῇ χαρτοπωλείῳ Π. Φ. Κάγερ καὶ Σα. Ἐν τῇ Ἐδωδιμοπωλείῳ Χρηστοδούλου Μέγα, ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι τῶν βασιλικῶν Σταύλων. Ἐν τῇ ἑλεοπωλείῳ Δ. Ναυλερῆ ἐν Νεαπόλει. Ἐν τῇ χαρτοπωλείῳ Γερασίμου ἀπέναντι τοῦ καφενεῖου Τσόχα. Ἐν τῇ παντοπωλείῳ Σ. Πυρρῆ ἐν τῇ Νέᾳ Ἀγορᾷ.

Ἐν Πειραιεῖ, ἐν τῇ ἐμπορικῇ τῶν ἀδελφῶν Παρασκευοπούλου ὄπισθεν τοῦ Τινανεῖου κήπου.

Ἐν ΙΣΘΜΙΑ, ἐν τῇ παντοπωλείῳ τῶν ἀδελφῶν Ἐλευθερίου πρὸ τῆς Ἀμπιζοπούλου.

Ἐν ΚΟΡΙΝΘῶ, ἐν τῇ οἰνοπωλείῳ Δημ. Πριφτοπούλου.

Τιμαὶ ὠρισμέναι ὡς ἀκολουθῶς :

Μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς « Ἀκρόπολις » πωλεῖται ἑκάστη φιάλη ὀρ. 3
» » » Σ. Τρίπος καὶ δύο ἀστέρων » » 3.50
» » » Σ. Τρίπος καὶ τριῶν ἀστέρων » » 4.—

Γίνονται δεκταὶ εἰς ἐπιστροφὴν αἱ φέρονται τὰς ἀνωτέρω ἐπιγραφὰς κεναὶ φιάλαι ἀντὶ λεπτῶν (20) ἑκάστη.

(Ἐκ τοῦ γραφείου Σ. Τρίπου).

Τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς Ξενοδογεῖον καὶ Οἶνοπωλεῖον Ὁμόνοια παραχωρεῖ εἰς ξενοδόχον τὸ ξενοδοχικὸν αὐτοῦ μέρος ἀνευ ἐνοικίου, παρέχον εἰς αὐτὸν καὶ πάντα τὰ χρειώδη τῆς μαγειρικῆς. Ἡ θέσις εἶναι κεντρικὴ καὶ ἡ εὐκαιρία μοναδική.

Παρελθόντε φύλλα τῆς δευτέρας περιόδου πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ «Ραμπαγᾶ» ἀντὶ 10 μόνον λεπτῶν.

ζων τὸν τραπεζίτην, εἰς ὃν προσεπάθει νὰ φαίνεται ἀρεστός.

— Οἱ Γάλλοι τὸν ἠκολούθησαν, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Κουρουνάκη, εἴπερ ποτε ἀκραδάντου καὶ σιωπηλοῦ.

Ὁ πρῶν σιτιστὴς διερχόμενος τὸν κῆπον ἐκείνου τῆς Χαλμᾶς, ἐφαντάζετο ὅτι θὰ θέσῃ τὸν πόδα εἰς καμμίαν παγιδευτικὴν κίταπακτὴν καὶ μετενόει διότι δὲν ἔφερε τὴν σπάθην του.

Αἰφνης ὁ λοχαγὸς του τῷ ἔσπρωξε τὸν ἀγκῶνα καὶ τῷ εἶπε λίαν χαμηλοφώνως :

— Μωρὲ κύττα δῶ γαρύφαλα!... κόκκινα γαρύφαλα, γεροντάκο μου... ὅταν κι' ἐκεῖνο ποῦ μ' ἔδωσεν ἡ λεγάμενη ποῦ πάει ἔστα βάρη τῆς θαλάσσης τοῦ Μαρμαρᾶ.

Ὅπωςδήποτε πρέπει νὰ κόψω ἕνα· ἂν κατοικῆ τ' αὐτὸ τὸ σπίτι, κι' ἂν βλέπῃ τώρα μέσ' ἀπὸ τὰ καφάσια, θὰ νομίσῃ πῶς εἶναι τὸ δικό της.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ λοχαγὸς ἀνηγείρετο, ἀφοῦ ἔκοψε τὸ γαρύφαλόν του, ὁ προηγούμενος αὐτοῦ Ρουστὲμ ἐπτήρα καὶ ὁ Ὁρζεῆ μόλις ἐπρόφρατε νὰ κρύψῃ τὸ ἄνθος εἰς τὴν περιχειρίδα του.

Ὁ πρῶτος συνέπτυξεν ἐλαφρῶς τὰς ὀφρῦς. Ἴσως εἶχε περὶ τὴν ὑπεζαίρεσιν τοῦ ἄνθους, ἀλλὰ δὲν εἶπε λέξιν· ὁ Κουρουνάκης ὅμως ὅστις τὰ πάντα κρητῆρει, ἐνόμιζεν ὅτι τὸν εἶδε γενόμενον περὶ σκεπτον.

Ἐν τούτοις ὤδενον διὰ τοῦ κήπου καὶ ὁ Βεργουσὲ ἦτο

ἀνεξάντλητος εἰς λόγους οὓς οὐδεὶς ἤκουεν, ἐξετάζων τὸν Ρουστὲμ περὶ τῆς διοικήσεως τῶν τουρκικῶν οικονομικῶν καὶ ἀναιδῶς ἐγκωμιάζων τὴν ὑπεροχὴν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς βαρβαρότητος.

Περὶ τοῦ Βοσπόρου καὶ τῆς ἀσιατικῆς ἀκτῆς ὅπου κοιμᾶται τὸ Σκούταρι, ὁ πεζὸς κερδοσκόπος δὲν ἐφρόντιζε διόλου καὶ ὅμως ἦτο θαυμασία εἰκὼν, ἡ θάλασσα ἐκείνη καὶ οἱ κυπαρισσοστεφεῖς ἐκείνοι λόγοι.

Ἐπὶ στερεοῦ ἀναχώματος ὃ ἐν μέσῳ τῆς παραδόξου κατοικίας τοῦ Ρουστὲμ πασσὰ κῆπος ἐκλείετο ἐκ τοῦ ἀπέναντι τῆς Ἀσίας μέρους δι' ἀπεράντου δικτυωτοῦ, διὰ καφασίου περιοριζομένου ἐκ τῶν τριῶν ἄλλων μερῶν δι' ὑψηλῶν οἰκοδομῶν ἐντελῶς στερουμένων παραθύρων.

Δὲν πρέπει νὰ βλέπωνται αἱ γυναῖκες τοῦ Τούρκου, ὅταν παίρνουν τὸν ἀέρα των. Ἡ αὐστηρὰ ἐθιμοτυπία ἀπαιτεῖ μάλιστα νὰ καλύπτονται διὰ νὰ ἔρχωνται εἰς τοὺς προφυλακτομένους ἀπὸ τῶν ἀδιακρίτων βλεμμάτων κήπους, ἀλλ' ὁ Ρουστὲμ δὲν ὄθει μέχρις αὐτοῦ τὰ ζηλότυπα προφυλακτικὰ μέτρα του.

Αἱ χανούμισσαι του εἶχον τὴν ἀδειαν ν' ἀναπνέουν ἐλευθέρως, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ ἠδύνατο νὰ βλέπωσι τὰ πρόσωπα τῶν θελκτικῶν αὐτῶν φυλακισμένων.

(Ἀκολουθεῖ)